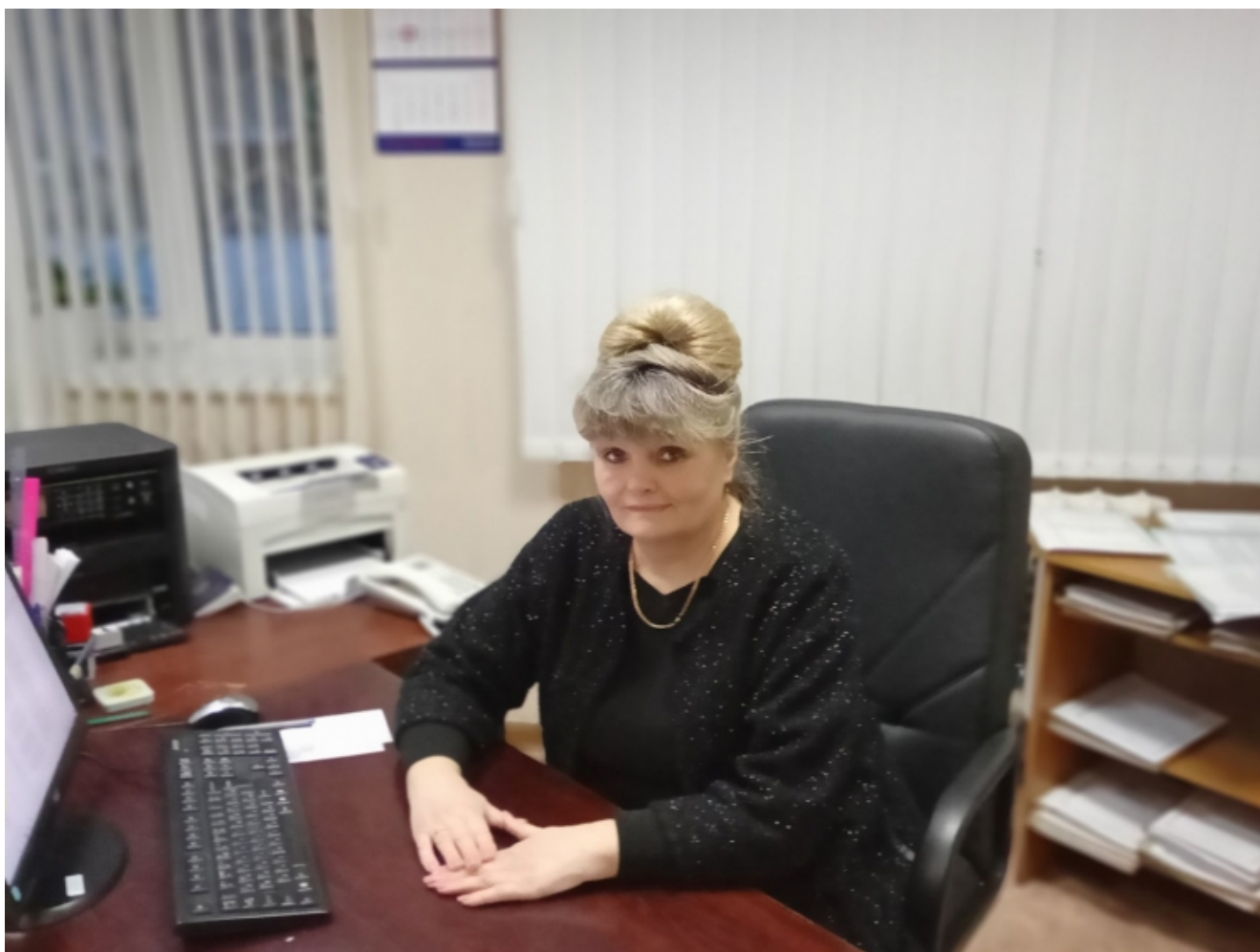

Падзеі ў Казахстане паказалі, як важна шанаваць мір у краіне, распавядае старшыня Маркавіцкага сельвыканкама Наталля Костышава

Каля 9 дзён старшыня Маркавіцкага сельвыканкама Наталля Костышава была ў недасведчанасці пра лёсы блізкіх і родных, якія пражываюць у Казахстане. І толькі зусім нядаўна яны выйшлі на сувязь, паведаміўшы, што сітуацыя там нармалізавалася. Гэтай радасцю Наталля Іванаўна падзялілася з журналістам “Маяка”.

У часы мінуўшчыны Савецкага Саюза Наталля Іванаўна разам з

мужам пераехала жыць у Караганду, там на свет з'явіліся іх дзеці. Наталля Костышава з цяплом успамінае людзей, з якімі яе лёс звязала на доўгія гады сяброўства:

– Караганда-шматнацыянальны горад. Дзе б я не працавала – у мясцовай 36-ай школе настаўнікам рускай мовы і літаратуры або інспектарам у Інспекцыі па справах непаўналетніх-усюды мяне атачалі спагадлівыя людзі. Памятаю, як у бальніцу, куды я трапіла па стане здароўя, мяне прыйшлі наведаць дырэктар школы, ён быў эстонцам, і завуч, які па нацыянальнасці-немец. Такого душэўнага цяпла я да таго часу не сустракала.

У Карагандзе, дзе Наталля Костышава пражыла 7 гадоў, адзіна, што яе прыставала-гэта ўмовы пражывання:

– Мы жылі ў мікрараёне «Усход-1», у шматкватэрным доме на 9 паверсе. Уявіце, 3 гады там не працаваў ліфт, трубы пастаянна цяклі, ды і электрычнасць сістэматычна адключалі. Грошай не было, а прадукты харчавання і неабходныя тавары куплялі па картках. Да гэтага часу памятаю гэтую кніжачку з дванаццаццю старонкамі. Маладым маці ніякіх прэферэнцый не было дадзена, чаго казаць-аплачваўся толькі дародавы і пасляродавы перыяд. Уся фінансавая нагрузка па змесце сям'і клалася на мужа. Аднак, нягледзячы на цяжасці, жылі, сябравалі і цёпла размаўлялі з людзьмі, якія там пражывалі.

Сёння Наталля Костышава не можа без болю назіраць за трывожнымі навінамі з Казахстана. З 2-га студзеня ў яе не было магчымасці пагутарыць з сябрамі і роднымі, якія пражываюць у Карагандзе.

– Дачка Ксенія ў працягу тыдня не магла звязацца з бабуляй, каб даведацца аб сітуацыі. Толькі нядаўна сувязь нармалізавалася, як і абстаноўка ў Казахстане. Кажу, і слёзы радасці цякуць з вачэй! Дагэтуль не магу зразумець, як прыяны і мірны народ Казахстана, паддаўшыся правакацыям звонку, мог дапусціць кровапраліцця. У паспяховай краіне за лічаныя гадзіны разгарнуліся страшныя падзеі з жудаснымі наступствамі.

Ніхто з нас не забыўся той час, калі дзякуючы мужнасці і намаганням нашага прэзідэнта, яго стойкасці, мы разам здолелі абараніць родную Беларусь. І ўжо сёння дапамагаем супрацьстаяць пагрозам на далёкіх рубяжах, падтрымліваем братэрскі народ Казахстана, таму што чужога гора не бывае. Мы памятаем, як у жніўні 2020 года, нашу краіну спрабавалі “разарваць” шляхам навязвання заходняй “дэмакратыі”. Усё гэта мы бачылі, таму разумеем, да чаго можа прывесці папушчальніцтва – да хаосу і беспарадкаў. Сёння мы яшчэ мацней сталі шанаваць мір у нашай краіне. І за гэта дзякуй Прэзідэнту!

<https://sozhnews.by>